

Zpívající Harry - Wenki

C G Ami
Když jsem se jednou vracel z čundru po ránu,
F G C
a bloudil krajem, zrovna jsem byl po flámu,
G Ami
nad lesem čněly střechy Křivoklátu,
F G C - G
já dostal jsem chuť, vypít jedno v chvatu.

Však už před putikou pojal jsem podezření,
když zaslechnul jsem starý, známý ječení,
už nedalo se zpátky couvnout stejně,
už vidím ten nos, černej knírek, brejle.

Ten chlap, to je můj kámoš z doby mladosti,
s ním prožili jsme kdysi hodně radostí,
pak ztratil se mi, našel on si děvku,
aši promovanou profesorku zpěvu.

Teď támhle v koutku sedí, oči krvavý,
to je ten náš Harry, Harry toulavý,
řve každě den, od večera do rána,
když dopíjí pátou flašku šampaňa.

Každý už ho tady pozná po hlase,
to ani komunisti nepouštěli v rozhlase,
to vytí, jakot a výkřiky chraplavý,
všichni doufaj, že se jednou unaví.

R: Ale on furt zpívá a zdi na hradu vzdáleným už praskají,
a furt zpívá, my potichu se začínáme bát,
pořád zpívá, i hejkalovi zuby strachy cvakají,
zpívá, jediná naděje je, že dostane hlad.

Teď od putiky potácí se k putice,
okolní osadníci sepisují petice,
chvíli na něj dělaj bu, bu, bu, bu,
že chytěj ho a zašijou mu hubu.

Do zad sekera se sousedovi zaryla,
když šel Harry kolem, zpíval něco od Kryla,
a pak spolkl vrchní lžíci, místo oběda,
když Harry jemně prozpěvoval Nedvěda.

Teď Višňová už ví, že sranda skončila, ani smrt by toho chlapa neutišila, jeden hajdu prodá, druhý spálí, a v mracích prachu ztrácejí se v dáli.

Teď se Harry toulá někde po kraji,
čundráci si vo něm písňě zpívají,
děti ho znaj jenom z fotek zažloutlejších,
z doby, než se na tu štreku zdejch.

R: A on furt zpívá, a zdi na hradu vzdáleným už praskají,
a furt zpívá, my potichu se začínáme bát,
pořád zpívá, i hejkalovi zuby strachy cvakají,
zpívá, jediná naděje je, že dostane hlad.

Pak náhle zmizel, zem se po něm slehnula,
že by smůla ten náš kraj vopustila,
jak dopadlo to, každej asi tuší,
ve Višňový jsou teď všichni hluší.

Začaly ho zlobit játra, ledviny,
Harry je zas vzornej táta rodiny,
už nepřičichne k vínu, ani kořalce,
jen jedna zůstala mu vada na kráse.

R: Že furt zpívá, a zdi na hradu vzdáleným už praskají,
a furt zpívá, my potichu se začínáme bát,
pořád zpívá, i hejkalovi zuby strachy cvakají,
zpívá, jediná naděje je, že dostane hlad.